

**EUROPEISKA
UNIONENS RÅD**

**Bryssel den 19 maj 2005 (23.5)
(OR. en)**

**8842/1/05
REV 1**

LIMITE

COPEN	89
EJN	32
EUROJUST	32
CATS	27

NOT

från: Ordförandeskapet

till: Coreper/rådet

Föreg. dok. nr: 6815/05 COPEN 42 + ADD 1; 7751/05 COPEN 65 EJN 22 EUROJUST 22
+ ADD 1 + ADD 2 REV 1 + 8569/05 COPEN 82 EJN 27 EUROJUST 27
CATS 26

Ärende: Politisk riktlinjedebatt om frågor i samband med kommissionens rapport av
den 23 februari 2005 på grundval av dess utvärdering av den europeiska
arresteringsordern och förfarandena för överlämnande mellan medlemsstaterna
samt medlemsstaternas svar

1. Vid mötet i rådet den 24 februari hölls en riktlinjedebatt om uppföljningen av kommissionens rapporter över medlemsstaternas genomförande av instrument som antagits med avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen som grund. Slutsatsen blev att de mer politiskt viktiga rapporterna (vilka skulle beslutas från fall till fall) skulle lämnas över till rådet för politiska diskussioner.
2. Detta dokument är det första svaret på rådets begäran om frågor att överväga på detta sätt. Det anger flera politiskt viktiga frågor som har konstaterats härröra från översynen, och debatterna i samband med denna, av medlemsstaternas lagstiftningsåtgärder vid genomförandet av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder.

3. Kommissionens rapport¹ bekräftar den allmänna uppfattningen att genomförandet av detta första instrument för ömsesidigt erkännande i praktiska termer har blivit en påtaglig framgång. I rapporten konstateras till exempel att den genomsnittliga tiden för överlämnande förkortats från 9 månader under det tidigare utlämningsförfarandet till endast 43 dagar för närvarande (och endast 13 dagar i genomsnitt i de fall där samtycke till överlämnande har givits), samtidigt som den åtalade personens grundläggande rättigheter har iakttagits. Det är helt klart att detta kommer att bli mycket viktigt för rättskipningen och för brottsoffren i allmänhet. Kommissionen noterar också att över 2 600 order hade utfärdats vid tiden för rapporten och att detta innebär att ordern är ett instrument av stor praktisk betydelse.
4. Alla medlemsstaterna har nu genomfört rambeslutet om en europisk arresteringsorder, och en ytterligare rapport om de senaste genomförandena föreslås bli framlagd i ett senare skede.
5. Trots denna framgång kan ministrarna tänkas vilja diskutera vissa av de frågor som kommissionen har tagit upp i rapporten, för att avge ett politiskt svar och sätta i gång en process för allmänt övervägande av vissa frågor.

A. Ytterligare skäl till vägran på grundval av de grundläggande rättigheterna

- Kommissionens slutsats – Genomförandet av lagstiftning som har att göra med artikel 1.3 (grundläggande rättigheter och grundläggande rättsliga principer) respektive skälen 12 och 13 (diskriminering) varierar. Ett flertal medlemsstater ansåg att dessa principer (som i varje fall finns stadfästa i artikel 6 i FEU) existerar oberoende av rambeslutet och inte behöver åberopas genom en särskild hänvisning. Andra har helt eller delvis genomfört artikel 1.3 och/eller skälen 12 och 13 och/eller hänvisat till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

¹ 6815/05 COPEN 42.

- Medlemsstaternas svar – Vissa medlemsstater anser att eftersom artikel 1.3 måste betraktas som en grund för vägran på basis av stadfästa grundläggande principer, kan genomförandet av dessa rättigheter inte strida mot rambeslutet. Andra noterar att skäl i ingressen inte kan användas av de rättsliga myndigheterna för att pröva rambeslutet när de skall besluta om verkställighet av en arresteringsorder och menar alltså att det är bra att föra över skälen till nationell lagstiftning.
- Punkter som ministrarna kan vilja hålla en politisk riktlinjedebatt om

Även om det erkänns att medlemsstaterna och de rättsliga myndigheterna är skyldiga att iakta de grundläggande rättigheterna, kan i nuläget frågan ställas huruvida det sätt på vilket skälen till vägran har uttryckts i den nationella lagstiftningen går utöver vad som föreskrivs i rambeslutet. Medan det är helt klart att domaren i den verkställande staten är skyldig att vägra erkänna och verkställa en arresteringsorder som – vid första påseende – strider mot de grundläggande rättigheterna, var det EU-lagstiftarens avsikt, grundad på principen om ömsesidigt förtroende för varandras rättssystem, att koncentrera den rättsliga prövningen till den utfärdande staten. Ett nyckfullt genomförande av rambeslutet på denna punkt skulle dessutom kunna medföra diskrimination mot de personer som gripits enligt den europeiska arresteringsordern beroende på om domaren i den verkställande medlemsstaten måste pröva arresteringsorderns överensstämmelse med de grundläggande rättigheterna. En sådan prövning skulle dessutom kunna strida mot principen om ömsesidigt erkännande.

B. Ytterligare skäl till vägran av politiska orsaker

- Kommissionens slutsatser – Vid genomförandet av de uttryckliga obligatoriska skäl som anges i artikel 3, hade ytterligare skäl införts för vägran att överlämna, nämligen: (1) om den europeiska arresteringsordern hade utfärdats av politiska orsaker, eller (2) om den eftersökta personen kommer att utsättas för förföljelse av politiska orsaker.

- Medlemsstaternas svar: De berörda medlemsstaterna ansåg att de politiska orsaker som de fört över till sin lagstiftning inte motsvarade politiska brott som sådana, utan såg en klar distinktion och ansåg att tillägget var nödvändigt för att täcka frågor om politisk diskriminering.
- Punkter som ministrarna kan vilja hålla en politisk riktlinjedebatt om

Den fråga som väcks i detta sammanhang är huruvida ett skäl till icke-erkännande när det gäller politiska orsaker till att utfärda en europeisk arresteringsorder skulle gå utöver vad som föreskrivs i rambeslutet.

C. Fastställande av justitieministeriet som verkställande/utfärdande myndighet

- Kommissionens slutsatser – Genomförande av lagstiftning där ett statligt organ fastställs vara behörig (verkställande eller utfärdande) myndighet, dock fortfarande inom rambeslutets bestämmelser, är inte i beslutets anda. Att justitieministrarna och deras tjänstemän skulle ha behörighet för överlämnandet var inte avsikten med artikel 6. Ett sådant fastställande, även om det är i linje med nationell lagstiftning, inverkar på den princip som den europeiska arresteringsordern grundas på, nämligen den direkta kontakten mellan rättsliga myndigheter.
- Medlemsstaternas svar – Vissa medlemsstater ansåg att detta fastställande, på grund av resursbegränsningar, var rationellt och i själva verket gynnsamt för att framställningar om den europeiska arresteringsordern skulle behandlas snabbt. Andra ansåg att även om rätten till detta fastställande uttryckligen finns föreskriven och därför korrekt har förts över från rambeslutet, så uppstår det öppenhetsfrågor, och att detta inte var en lämplig åtgärd. Rent praktiskt hade det visat sig att vissa centrala myndigheter hade spelat en mer aktiv roll i verkställighetsprocessen än att enbart underlätta överlämnandet, och att de hade begärt ytterligare information från den utfärdande staten. Andra medlemsstater noterade att justitieministeriet enligt den nationella lagstiftningen anses vara en rättslig myndighet.

- Frågor som ministrarna kan tänkas vilja hålla en politisk riktlinjedebatt om

Frågan här gäller huruvida något som uppfattas som ett kontrollorgan för regeringen är förenligt med den europeiska arresteringsorderns bokstav och anda. Den europeiska arresteringsordern har skapats för att vara helt och hållet rättslig, med garantier för rättsligt oberoende och därmed följande frihet från politiska influenser.

D. Den tidsmässiga tillämpningen av rambeslutet

- Kommissionens slutsats – Vissa medlemsstater tillämpar övergångsbestämmelser i strid med rambeslutet. I dessa fall har bestämmelser tillämpats både som verkställande och utfärdande stat och/eller, det absolut sista datumet 7 augusti 2002 har ersatts med ett mer restriktivt datum, den 1 november 2004, för begångna brott som skall behandlas enligt det tidigare utlämningsförfarandet.
- Medlemsstaternas svar – De medlemsstater som har rättat sig efter rambeslutet ansåg att de (utom i begränsade bilaterala fall) när de föreskrivna uttalandena inte hade gjorts, eller hade gjorts på fel sätt, inte skulle kunna verkställa framställningar om utlämning från en medlemsstat som inte har rättat sig efter rambeslutet, och att de inte heller skulle kunna utfärda en framställning om utlämning i stället för en europeisk arresteringsorder.
- Frågor som ministrarna kan tänkas vilja hålla en politisk riktlinjedebatt om

Rådet kan tänkas vilja diskutera hur frågan skall lösas att vissa medlemsstaters lagstiftning strider mot rambeslutet och att vissa framställningar enligt den europeiska arresteringsordern eller om utlämning inte kan utfärdas eller verkställas.

E. Övriga frågor

Kommissionens kompletterande rapport, som skall omfatta alla medlemsstater, är under utarbetande. Den praktiska betydelsen av de genomföranden som gjorts på senare tid, är okänd. Rådet bör återkomma till detta, om så är nödvändigt, när kommissionens kompletterande rapport har skickats till rådet.

6. Förslag

- *Ordförandeskapet är medvetet om att medlemsstaterna stod inför känsliga interna diskussioner vid genomförandet av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder, men anser att medlemsstaterna framgångsrikt har genomfört detta första instrument för ömsesidigt erkännande. Den europeiska arresteringsordern har medfört en snabb och positiv effekt på inrättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.*
- *Ordförandeskapet föreslår därför att rådet*
 - *noterar kommissionens rapport och medlemsstaternas svar på den,*
 - *diskuterar de frågor som tas upp i detta dokument och lämnar riktlinjer,*
 - *noterar att det kan bli nödvändigt att diskutera kommissionens slutsatser när den kompletterande rapporten är färdig,*
 - *uppmanar kommissionen att senast i juni 2006 avge vidare rapport om vilka åtgärder som medlemsstaterna på grundval av rådets riktlinjer har vidtagit för att öka sin nationella lagstiftnings överensstämmelse med rambeslutet liksom tillämpningen av den europeiska arresteringsordern. När kommissionen utarbetar rapporten, kommer den att ta hänsyn till den information som lämnats av medlemsstaterna,*
 - *stöder att en snar praktisk utvärdering av tillämpningen av den europeiska arresteringsordern och motsvarande förfaranden för överlämnande mellan medlemsstaterna genomförs (t.ex. på grundval av statistiska uppgifter).*